

A kölcsönök biztosítására szolgáló és árverésen megvásárolt tárgyak eladásából származó bevételek nem a kölcsönügyletből erednek, tehát forgalmi adó alá esnek. (Közigazgatási bíróság 9190/1926. sz.) A nem vitás tényállás szerint a panaszos cég ismételtén vett árveréseken, árverés alá került zálogtárgyakat és azokat áruba bocsátotta, de az ebből eredő bevételei után általános forgalmi adót nem rótt le. A cégnek ez a tevékenysége — tekintettel az 1921. évi 130.000. sz. pénzügyminiszteri végrehajtási utasítás 8., illetve 3. §-ában foglalt rendelkezésekre — kétségtelenül a keresetszerűen üzött és így forgalmi adó alá eső áruszállítás fogalma alá esik, tekintet nélkül arra, hogy ezt a tevékenységet valamely kényszerhelyzetből folyólag és haszonnal, avagy veszteséggel folytatta-e. Az ebből eredő bevételeknek forgalmi adó alá vonása tehát jogosan történt. A panaszos cég forgalmi adókötelezettségét nem szünteti meg, illetve adómentességre való igényt nem állapít meg az a körülmény, hogy az így árverésen megvett és továbbadott tárgyak a panaszos cég által nyújtott kölcsönök biztosítására szolgáló kézizálogok voltak, mert, ezeknek a tárgyaknak ilyen jellege az árverésen történt eladással megszűnt, épügy, mint a hitelügylettel való minden kapcsolatuk és így az azok eladásából származó bevétel nyilvánvalóan nem tekinthető hitel- avagy kölcsönügyletből, hanem csakis a panaszos cég tulajdonába került áruk továbbadásából eredő bevételnek, amelyet az 1921:XXXIX. t. c. 37. §-ának 5. pontjában biztosított mentesség nyilvánvalóan nem illet meg.

A később hitelben szállítandó áruk vételárának biztosítására kapott váltók után azok átvételekor forgalmi adót követelni nem lehet. (Közigazgatási bíróság 21.375/1925. sz.) Adózó cég egyes vásárlóitól részben már átvett, részben még csak szállítandó áruk értékének biztosításául nyílt váltókat vett át és azokat egy közös számalapon elkönyvelte. Az 1926. évi július hó 9-én felvett jegyzőkönyvben a bizottság megállapította, hogy panaszos ezeket a váltókat feleinek egyéni folyószámláján nem vezette keresztül, hanem minden áruszállítás alkalmával a feleknek egyéni folyószámláján elkönyveli és jóváírás mellett a forgalmi adót szabályszerűen le is rója. Az 1921:XXXIX. t. c. 31. §-ának 1-ső bekezdése szerint az adó alapja a szállított áruk ellenértéke fejében teljesített fizetések összege, a 3-ik bekezdés szerint az adókötelezettségen nem változtat az, hogy ha a fizetés váltóval történik. Adott esetben azonban a bizottság megállapította, hogy a váltók átadásával a felek az árunak ellenértéke fejében fizetést nem teljesítettek, mert a váltó még olyan áruk értékének biztosítására szolgál, mely áruk egyáltalában szállítva még nem lettek és amennyiben panaszos azokat szállította, azoknak értékét jóváírás útján elszámolta és a forgalmi adót leróta. Kétségtelen tehát, hogy a kérdéses váltók a feleknek még csak jövőben nyújtandó hitel biztosítására szolgálnak, azokat fizetés nem történt, minél fogva ezen váltóknak névértéke után forgalmi adót követelni nem lehet.

Külföldi bizományi raktárra kiszállított árunak a külföldi bizományos által történő eladása nem tekinthető belföldön folytatott és forgalmi adó alá eső kereseti tevékenységnek. (Közigazgatási bíróság 11.213/1925.) A panaszos az iratokból megállapítható tényállás szerint Wienben és Frankfurtban bizományi raktárokat tart fenn s az oda szállított és az ott eladott liszt és egyéb termények vételárából folyt be a szobánforgó adó alá vont bevétel. Az adózó e két bevételi tételnek forgalmi adómentességét azon a címen igényli, mert ezek külföldön folytatott kere-